

umožňuje dostat se dovnitř. Ale já bych ho tam ani nemohl pustit, protože buď bych ho mohl dolů pustit samotného, a to je přece naprosto nepředstavitelné, anebo bychom museli sestoupit zároveň, čímž by ovšem padla výhoda, kterou mi má přinést jeho pozorovatelská činnost v mém týlu. A jak je to s důvěrou? Mohu tomu, jemuž důvěřuji tvář v tvář, důvěřovat stejně i tehdy, když ho nevidím a když nás oděluje mechový strop? Je poměrně snadné někomu důvěřovat, když ho zároveň strážíme nebo aspoň můžeme strážít, je snad dokonce možné důvěřovat někomu na dálku, avšak někomu důvěřovat zvnitřku doupěte, tedy z jiného světa, to myslím možné není. Avšak nemusí to být ani tyto pochybnosti, stačí přece pomyslení, že během mého sestupu nebo po něm mohou nespočetné životní náhodou zabránit důvěrníkovi, aby plnil svou povinnost, a jaké nedozírné následky může pak pro mne mít taková sebernější zábrana! Ne, shrne-li se to všechno dohromady vůbec si nemusím stýskat, že jsem sám a nemám nikoho, komu bych mohl důvěřovat. Určité tím nepřícházím o žádnou výhodu a pravděpodobně se ušetřím škod. Důvěřovat mohu však pouze sobě a doupěti. Měl jsem si to dříve uvážit a učinit opatření pro případ, který mne teď tolik zaměštrává. Na počátku stavby to bylo aspoň zčásti možné. Měl jsem první chodbu založit tak, aby v patřičné vzdálenosti od sebe měla dva vchody, takže bych jedním sestoupil tak zvolna, jak je nezbytné, rychle proběhl počátečním úsekem chodby k druhému východu, trochu bych tam nadzvedl mechový strop, který by k tomu účelu musel být vhodně uzpůsoben, a odtud bych se pak po několik nocí snažil získat přehled o situaci. Jediné tak by to bylo správné. Dva vchody by sice

zdvojnásobily nebezpečí, avšak tato námitka by tu musela umlknout, zvláště když vchod, který byl myšlen jen jako pozorovatelná, mohl být docela úzký. A tak se hroužím do technických úvah, zase jednou začínám snít sen o naprosto dokonalém doupěti, trochu mě to upokojí, se zavřenýma očima se kochám pohledem na jasné i méně jasné stavební možnosti usnadňující nepozorovaně vklouznout i vylouznout z doupěte ven.

Když tu tak ležím a myslím na to, přikládám těmto možnostem značný význam, nicméně pouze jako technickým vymoženostem, nikoli jako skutečným výhodám, neboť k čemu je to dobré, neušžené vylouzávat a vklouzávat? Ukazuje to na neklidnou mysl, na nejistý odhad sebe sama, na necisté choutky, špatné vlastnosti, jež se stávají ještě daleko horšími tvář v tvář doupěti, které tu přece je a dokáže nás naplnit mírem, jen když se mu otevřeme dokola. Jenže já jsem teď ovšem mimo doupě a hledám možnost návratu; tu by byla potřebná technická opatření velmi žádoucí. Ale na druhé straně možná přece jen zase ne tolik. Není to v momentální nervové úzkosti značné podceňování doupěte, díváme-li se na ně jen jako na dutinu, do níž chceme co nejbezpečněji zalézt? Jistě je i takovou bezpečnou dutinou nebo by jí mělo být, a když si představím, že jsem bezprostředně ohrožen nebezpečím, pak se zařátými zuby a vši silou své vůle chci, aby doupě nebylo ničím jiným než dírou určenou záchrane mého života a aby tento jasný úkol plnilo co nejdokonaleji, a jakýkoli jiný úkol jsem mu ochoten odpuštit. Jenže se má tak, že ono ve skutečnosti — a tu skutečnost my ve velké tísní nevidíme a i v dobách ohrožení se ji teprve musíme učit vidět — sice poskytuje velké